

DAVID I GOLIJAT

"Tako David nadvlada Filistinca praćkom i kamenom." Tim je riječima prije desetak godina za mene i moje prijatelje iz razreda završila jedna simpatična priča o iznimno hrabrom dječaku. U borbi protiv strašnog Filistinca Golijata svi smo navijali za njega, uzbuđeno iščekujući da kroz učiteljičina usta kamen uspješno pogodi cilj. Divili smo se svom novoopćenom prijatelju da bismo ga za nekoliko minuta uz zvukove školskog zvona zamijenili onim stvarnima koji su se čuli po hodnicima.

U srednjoj smo školi opet naišli na sad već "starog" poznanika, gutajući slova o njemu iz Marulićeve ruke. Progovorili smo dvije-tri riječi o već poznatoj radnji i još nekoliko o nama malo manje poznatom piščevu stilu. I opet smo nakon zvonkih tonova završetka nastave utonuli u stvarnost, ostavljajući Davida sljedećim generacijama.

Dok smo bili djeca, željeli smo biti i Petar Pan, i šegrt Hlapić, pa čak i David. No kad nam je slijepa racionalnost ispunila umove i godine, odbacili smo priče i bajke. Odbacili smo Davida zajedno s njima. Ali on nikada nije bio samo lik iz epa. On je bio poruka, jedan veliki pisani razglas upućen svim ljudima koji se jutrom bude s istom mišlju s kojom i liježu: "Pa što ja tu mogu? Neka sve nosi rijeka života. Čemu se truditi kad neće biti rezultata?" A David je je svojom praćkom među listovima knjiga napisao da čovjek može sve. Čak i kad se to čini nemogućim.

Većina nas smatra da se protiv više sile nema smisla boriti. Ali ipak ispod umne plahte razuma maštamo o tome da promijenimo svijet. Odustajemo jer ne nalazimo Davida u sebi, odgurujemo te ideje jer ne dosežemo iznad Golijatovih laktova, ne vidimo čelo koje možemo raniti. Manjak hrabrosti pretvara zapreke u divove, strah plete gustu mrežu preko očiju, zaklanja nas od tuđih slabosti u kojima se krije naša vlastita snaga.

Marulić je u Golijatu pronašao manu, tvrdio da "nevrijedna slava preohola propada srca". Zaboravio je, međutim, ono najvažnije: svi mi jedni u drugima vidimo nedostatke, slabe točke. Unatoč tomu, ne usuđujemo ih se iskoristiti. Lako je raspravljati o načinu pobjede, ali teško ju je uistinu ostvariti. Teško je stati pred jačega od kojeg unaprijed očekuješ poraz, kao što je 27. lipnja 1991. Osječanin B.B. stao pred neprijateljski tenk. A najteže je od svega uvjeriti sebe da ne možemo stajati po strani samo zato što mislimo da nismo dovoljno jaki. Svi imamo odgovornost boriti se protiv nevolja, koliko god one velike ili male bile. Dwight D. Eisenhower jednom je rekao: "Ono što je važno nije nužno veličina psa u borbi – to je veličina borbe u psu." Zato trebamo podjariti borbu u sebi i dopustiti si da shvatimo da je nedjelovanje katkad gore od lošeg djelovanja. Poduzimati je važno, makar ne pogodili diva u čelo, već mu samo otkinuli pramen kose. Jer bez tog pramena netko drugi će jasnije vidjeti kamo da baci kamen.

"Običan mali čovjek" nikada nije bio niti će biti malen. Snaga se ne mjeri u metrima, već u spoznaji samoga sebe. Možda ne možemo shvatiti svoju važnost već danas. Ali možemo je oko sebe tražiti dok nam netko ne doda praćku. A da bismo iznutra rasli, centimetar po centimetar (sve dok ne prerastemo i samog Golijata), nisu važni proteini, već duhovna hrana. A ona se nalazi u svakoj izrečenoj riječi, pa i u jednoj od "Malih priča" Mirjane Nazor u kojoj se skrila ona snaga koja ne služi za borbu, već za prelazak s čitatelja na čitatelja. Iz nje možemo istrgnuti Davida te ga uvezati u korice vlastitog srca. Jer on se krije u malom, naizgled nevažnom dječaku. Samo ga treba bolje potražiti: "(...)Plaža je bila prekrivena tisućama morskih zvijezda koje su se previjale u agoniji.(...)Ljudi su nepomično gledali i nitko nije ništa poduzimao. Dječak odjednom pusti očevu ruku, skide cipelice i čarape te otrča na plažu i malim ručicama počeo skupljati morske zvijezde noseći ih u trku u more.(...)'Pa na plaži su tisuće morskih zvijezda. Ne možeš ih sve spasiti!' povikao je čovjek. 'Osim toga, ovo

se dogodilo i na mnogim drugim plažama. Nećeš time ništa promijeniti!' Dječak se sagnuo, dohvatio još jednu morsku zvijezdu, bacio je u more i odgovorio: 'Ovu sam ipak spasio!'(..."

Maja Aralica